

*ZIJ DIE DE ZON
DRAAGT*

De queeste

Joséphine M. Neven

*Ik weet, je bent bij me
Ook al voel ik me eenzaam
Je begrijpt me volledig
In jouw armen vind ik mijn thuis*

Mirah belde naar het ziekenhuis en kreeg de verpleegster aan de lijn die verantwoordelijk was voor de in-vitrofertilisatie. Vingers tokkelden duidelijk hoorbaar op een toetsenbord. Zoals altijd was ze wat zenuwachtig, want ze had al een voorgevoel wat de uitslag zou zijn.

Even later ... een later die wel een eeuwigheid duurde klonk de stem aan de andere kant van de lijn: 'Sorry, mevrouw, de uitslag is negatief'. Natuurlijk... Het zat ook nooit voor een keertje mee. Met een zucht bedankte ze kort de verpleegster en beëindigde het gesprek.

In wanhoop sloot ze haar ogen. Ze kon echt niet meer verdragen. Er waren slechts enkele mensen die het wisten. Ook zij konden haar niet helpen. Niemand kon haar helpen. Huilen kon ze niet meer. Haar tranen waren opgedroogd. Ze was verdoofd, alsof ze zich te midden van dikke muren bevond waar ze niet meer, nooit meer doorheen kon. Voor de zoveelste keer had haar lichaam haar verraden. Ze hunkerde naar een eigen kindje en was al vijf jaar vruchteloos aan het proberen om een zwangerschap te voltooien. Ze was het opgeven nabij, de hoop op een eigen kindje. Alles had ze al geprobeerd. De hele ziekenhuismolen was ze gepasseerd. De drie korte keren dat ze even zwanger was mocht het telkens ook niet uitgroeien tot de verwezenlijking van haar innigste droom. De wereld mocht wat haar betreft ophouden met draaien. Ze mocht dan nog een schat van een vriend hebben en dankbaar zijn dat haar ouders nog steeds in haar leven waren, die toch ook al aardig op

weg richting tachtig waren. Had ze de moed nog om verder te gaan? Haar toekomst zag ze erg somber in. Toch ging het leven gewoon door.

Ze belde haar vriend. Na enkele seconden nam Thomas op en vroeg op nieuwsgierige toon: 'En wat zeiden ze?'

'Het is weer niets,' zei ze droevig.

Aan de andere kant van de lijn bleef het nu ook even stil. Toen klonk zijn stem: 'Trek het je niet aan, we doen gewoon verder.'

'Ja,' zei ze stilletjes. Inwendig kromp ze ineen bij het idee dat het wel nooit zou lukken.

'Kop op,' zei hij. 'Ik zie je straks?'

'Ja,' zei ze nogmaals. 'Tot straks'.

Het zou nog een lange namiddag worden. Ze wenste dat hij nu al voorbij was.

Thomas was voor haar een grote steun geweest de afgelopen jaren, maar ze wist dat hij het ook moeilijk had. En ook al mocht ze zo niet denken, ze voelde zich verantwoordelijk voor de hele situatie. Het was haar schuld dat ze hem niet kon schenken wat ook hij zo graag wilde. Het deed pijn, het verscheurde haar. Dit was niet wat hij verdiende. Hun relatie was goed, maar werd door dit alles wel heel zwaar op de proef gesteld. Ze had de bittere woorden al enkele keren over haar lippen laten komen, dat hij beter af was zonder haar en haar maar moest laten gaan en dat hij best op zoek ging naar een gelukkiger en beter leven. Soms kon ze zijn aanblik niet verdragen en moest dan snel wegstappen. Het beste was er nooit aan te denken, er geen aandacht aan te besteden. Maar er waren altijd wel ergens barsten aan de oppervlakte, waardoor de akelige gedachten weer begonnen naar boven te drijven, klaar om haar te overstelpen. Het was niet eerlijk. Iedereen om haar heen kreeg kinderen. Er waren zelfs ook vrouwen die al jaren probeerden en dan ineens toch hun droom in vervulling zagen gaan. Stress zeiden ze tegen haar, was de oorzaak. En dat wist ze van zichzelf ook. Wat

ze er ook aan probeerde te doen, haar droom kwam niet uit. Het leek wel alsof er een vloek op haar rustte. Het voelde aan alsof zo ooit iets zo slecht had gedaan, waardoor ze voor de rest van haar leven geen geluk meer mocht kennen.

Het uurtje middagpauze was voorbij en ze keerde moedeloos weer terug naar haar werk, ook al stond haar hoofd er helemaal niet naar.

Het werk deed ze als verdoofd, zonder de normale passie, alsof ze op automatische piloot stond. Haar collega's merkten niets op. Waarom zouden ze ook. Ze was gekend als een stil iemand en ze had dikwijls, eigenlijk gedurende haar hele leven al, het gevoel dat mensen haar soms liever links lieten liggen. Dat kwam waarschijnlijk door haar jeugdjaren waarin ze telkens als schoolgenootjes haar pestten, ze er niet toe kwam zich te verdedigen, maar in plaats daarvan zich klein maakte. 'Onzichtbaar' als het ware. De schade die dit veroorzaakt had was enkel bedekt met de jaren, maar onderhuids was ze nog steeds een onopvallende vrouw. Het ergste was dat het leven zelf haar nu pestte in plaats van de mensen om haar heen. Het maakte haar zo moedeloos, somber. Wanneer was ze nog eens echt gelukkig geweest? Ze had proberen te praten met een goede vriendin hierover, zelfs met een psycholoog zoals het hoort in de maatschappij van tegenwoordig. Zelf zij konden de dingen niet veranderen. Dit was nu eenmaal haar leven en de enige die er nog iets van kon maken was zijzelf. Nogmaals zuchtend keek ze op haar uurwerk. Het was nog maar drie uur in de namiddag. Ze had er geen zin meer in en wilde liefst nu al naar huis gaan. Voor haar baas echter moest ze nog enkele dringende werkjes afhandelen. Met heel veel moeite handelde ze die af totdat het eindelijk tijd was om naar huis te gaan.

Het huis van Thomas en Mirah lag net buiten de stad. De weg huiswaarts kon in de spits wel wat druk zijn. In normale

omstandigheden was ze na een kwartiertje rijden al thuis. Ze deed de lichten van haar auto aan, startte de motor en begaf zich op weg. Het werd buiten al snel donker nu de dagen nog maar net aan het lengen waren. Alsof de wolken haar emotionele toestand konden voelen, lieten ze een lichte regenbui los. Als de zon nu had geschinen had ze die nog niet opgemerkt, zozeer deed haar innerlijke wereld pijn. Er waren een aantal kruispunten die ze moest passeren.

Opeens, terwijl ze het eerste kruispunt passeerde zag ze een schim die daar niet hoorde te zijn... Ze schrok toen ze een auto in volle vaart van links op haar af zag komen. In een impuls probeerde ze snel gas bij te geven om de auto voor te blijven, maar de andere auto had een te hoge snelheid. Haar hart ging als razende tekeer. Er was niets meer dat ze nog kon doen om de klap die nu snel zou volgen te ontwijken. Ze zette zich schrap.

Door de klap werd haar auto weggeslingerd richting de gracht aan de overkant van de weg. Als verdoofd zag ze de voorruit breken toen haar auto tegen een boom knalde alvorens ze de gracht indook. Door een tweede klap raakte haar hoofd het stuur. Ze dacht aan haar vriend die thuis op haar aan het wachten was. Toen werd ze meegezogen door de duisternis die haar zonder genade omsloot.

Ze werd meegezogen door een inktzwarte allesomvattende duisternis. Het leek alsof ze viel aan een duizelingwekkende snelheid. In paniek probeerde ze met haar handen naar houvast te zoeken, bang te pletter te vallen. Er was niets dan leegte. De duisternis baande zich een weg in haar hoofd waardoor haar bewegingen langzamer werden. Ze probeerde haar ogen te openen maar zag niets. Uiteindelijk wist ze niet of ze haar ogen nu open of gesloten had want er was geen verschil. Het gevoel dat ze viel was er nog steeds. Opeens kwam het beeld van een man voor haar geestesoog voorbijrijven. Kende ze die man? Ze wist het niet of was het vergeten. Opnieuw kwam een beeld - of was het een herinnering - bovendrijven aan die man die haar vaag vertrouwd overkwam. Haar gedachten leken wel bevroren, aangetast door de duisternis. Haar hoofd duizelde en ze kon zich niet op een beeld of gedachte concentreren of het was alweer buiten haar bereik. Opeens te midden van de duisternis zag ze flarden van een prachtig wit landschap voorbijrijden. Ze kon niet anders dan de schoonheid ervan bewonderen. Toen ze wat beter keek zag ze hoe het landschap pijn leek uit te stralen. Er leek geen leven meer mogelijk, alsof het er al heel lang winter was en er nooit een sprankeltje warmte was die al die sneeuw en ijs liet smelten om het leven een kans te geven. Her en der zag ze beelden van graatmagere mensen die met moeite op zoek waren naar voedsel en voelde met hen mee. Toen verdween het beeld weer.

Het gevoel te vallen was opgehouden. Kreunend om een hevige pijn aan haar voorhoofd probeerde ze haar ogen te openen. Haar hoofd lag op iets kouds. Toen ze erin slaagde haar ogen te openen zag ze eerst niets. Alles was nog steeds donker. Voorzichtig reikte ze met haar hand naar haar voorhoofd waar de pijn vandaan kwam. Ze voelde iets nats. De geur vertelde haar dat ze bloedde. Met haar hand zocht ze naar steun om zich overeind te duwen. Plots hoorde ze zware voetstappen klinken in een holle ruimte, het deed haar denken aan een grot. Wat deed ze in een grot? Hoe kwam ze aan die wonde? Ze probeerde na te denken maar de pijn in haar hoofd maakte haar weer duizelig. De zware voetstappen klonken steeds dichterbij. Ook begon ze een walgelijke geur te onderscheiden. Iets in haar zei dat ze moest maken dat ze wegg kwam. De pogingen waren tevergeefs. Haar armen en benen weigerden haar te gehoorzamen. Haar hart bonkte luid in haar oren. Hoezeer ze ook probeerde, haar lichaam kwam niet in beweging. De walgelijke geur drong verder in haar neusgaten, totdat ze bijna moest kokhalzen. Instinctief wist ze dat het niets goeds kon zijn. Nu haar ogen wat gewend waren aan de duisternis zag ze een vage gestalte haar richting uitkomen. Ze was inderdaad in een grot. De wanden waren ongelijk en her en der sijpelde er water door. De geur werd steeds indringender bij het naderen van de gestalte. Al haar spieren aansprekend, probeerde ze uit alle macht weg te kruipen, was het niet dat ze er de kracht niet voor vond. Wat deed haar hoofd pijn. In het vage licht in de grot zag ze een straaltje bloed op de vloer van de grot druppelen. Tot haar schrik beseftte ze dat het van haar hoofd afkomstig moest zijn. Kreunend vocht ze nog steeds tevergeefs om overeind te komen. Ook de stank kwam almaar naderbij tot ze duidelijk de twee voeten kon onderscheiden. Dit moest een reus van een man zijn dacht ze. Nooit had ze zulke grote voeten eerder gezien. Gespannen hield ze haar adem in. Opeens weergalmde de grot van een lach vol leedvermaak afkomstig van de man voor haar.

Twee enorme handen trokken haar ruw overeind en tilden haar tot vlak voor zijn gezicht. Ze deinsde weg, hetgeen haar niet lukte. De stank was nu op het ergst. Een onzichtbare macht dwong haar te kijken naar het gruwelijke wezen voor haar. Opnieuw klonk die verschrikkelijke lach die haar hele wezen omhulde. Ze keek recht in de ogen van een boosaardig wezen. Zijn ogen waren van het doordringendste zwart dat ze ooit had gezien, alsof alle licht erdoor opgeslokt werd. Het meeste van zijn gezicht was verborgen achter een metalen masker en zijn kleding bestond uit gescheurde stukken vuil stof. Hij was fors gebouwd en zeker een meter groter dan haar. Het had geen zin om proberen te ontsnappen. Doorheen enkele gaten in het masker zag ze zijn mond bewegen toen hij nogmaals uit puur leedvermaak moest lachen. Ze dacht dat ze flauwviel door de stank die hem omhulde.

Toen zei hij minachtend, *'Wie we hier hebben. Eindelijk ben je van mij en zal ik je laten zien wat ik doe met iemand als jij.'* Ze wist niet wat hij bedoelde. Het vooruitzicht echter om hier nog veel langer te zijn kon ze niet verdragen. Was dit echt? Gebeurde dit alles echt of droomde ze dit? Hoe ze zich ook probeerde te verzetten, het had geen zin. Ze hing als een lappenpop hulpeloos in de lucht te bengelen vlak voor zijn gezicht. Ze probeerde haar ogen af te wenden, maar zelfs die luisterden niet meer naar haar. Door een onzichtbare macht werd ze gedwongen toe te blijven kijken. Gefrustreerd zag ze dat hij niet dadelijk van plan was haar met rust te laten. Ze begreep niets van dit alles.

Net alsof hij de vraag in haar gedachten kon lezen grijnsde hij en zei kwaadaardig. *'Jij Mirah, jij zal mij helpen om mijn wil te volbrengen. Er is niets wat me zal verhinderen over alle macht te beschikken zodat iedereen en alles onderworpen zal zijn aan mij. Dit alles zal aan jou te wijten zijn,'* lachte hij honend. In een flits zag ze een grote menigte, een leger, zover ze kon kijken. Het was duidelijk dat ze zich

in gereedheid brachten voor een oorlog. *'Dit is mijn macht nu al,'* klonk de stem in haar hoofd. *'En snel nu zal de strijd om de wereld losbarsten. Door jou toedoen zal binnenkort alles van mij zijn.'*

Opnieuw voelde ze zich vallen. De bodem van de grot was ineens een holle ruimte. Ze viel in duisternis die haar opnieuw volledig omsloot. Ze wilde schreeuwen. Er kwam geen geluid uit haar keel. Hoelang dit bleef duren wist ze niet. Tijd leek niet voorbij te gaan zodat het aanvoelde als een eeuwigheid.

Opeens was het stil. Het vallen was opgehouden. Was ze dood, vroeg ze zich af? Ze werd er zich bewust van dat ze nog steeds ademde. Langzaam kwam er weer leven in haar armen en benen. Herinneringen aan haar auto-ongeval dreven haar gedachten binnen. Stekende pijn kwam tot leven aan haar hoofd, op de plaats waar ze tegen het stuur opgeknald was. Pijn.. dus dood kon ze niet zijn. Langzaam deed ze haar ogen open maar zag niets. Haar gezicht lag op iets wat koud en vochtig aanvoelde. Met behulp van haar handen probeerde ze zich op te richten, maar werd ineens zo duizelig dat ze die poging onmiddellijk staakte. Vaag besepte ze dat er iets niet klopte. Ze moest zekerheid hebben. Opnieuw deed ze een poging om overeind te komen. Het leek wel nacht, want ze zag niets. Het was stil... te stil... als ze in het ergste geval uit haar auto was geslingerd moest ze toch dicht bij haar auto en de autoweg zijn? Zelfs in de verte hoorde ze geen geluiden van auto's. Wat was hier aan de hand? Langzaam begonnen haar ogen zich aan de duisternis te wennen en schrok ze van haar omgeving. In het duister zag ze dat ze te midden van een bos lag. Te midden van hoge dennenbomen die het nog donkerder maakten dan de nacht al was. Schrik sloeg haar om het hart. Ze kende deze plek niet. Nergens waar ze ooit geweest was leek in de verste verte op deze plaats. Ze kreeg het ineens koud en begon te rillen. De wond op haar voorhoofd klopte hevig. De duizeligheid nam eerder toe dan af. Bij

een poging om haar benen onder zich in te trekken schoot er een hevige pijn door haar rechterenkel, waardoor ze haar poging onmiddellijk moest staken. Eenzaamheid maakte zich van haar meester. In deze kou en in haar toestand zou ze het niet lang overleven.

Wat was dat? Er knakte iets in de verte.... Van schrik hield ze haar adem in. Opnieuw knakte er iets, opnieuw. Hoorde ze stemmen in de verte?

De herinnering aan de man in de grot kwam weer bovendrijven. Iedere zenuw in haar lichaam schreeuwde haar toe dat ze stil moest blijven. Ze luisterde naar de geluiden die niet direct haar richting uitkwamen. Voor zover ze kon opmaken waren er twee stemmen. Na enkele minuten hoorde ze het geluid wegdrijven. Het was misschien haar enige kans op redding besepte ze ineens. Ze moest deze mensen vragen haar te helpen en haar vriend laten weten dat ze verdwaald was....

Duizeligheid en pijn verbijtend, deed ze een tweede poging om haar benen onder zich in te trekken. Zo goed en kwaad als ze kon probeerde ze op haar linkerbeen te steunen, steun zoekend aan de takken van de dennenbomen. Gelukkig kon ze met behulp van de dikke stammen en al hinkend op haar linkerbeen, rechtopstaan. De stemmen klonken al verderaf... ze moest ze inhalen.... Hinkend op haar linkerbeen, van de ene dennenboom naar de volgende dennenboom, sleepte ze zich voort in de richting waar ze de stemmen voor het laatst gehoord had. Met moeite deed ze nog enkele passen. Steeds meer golven van duizeligheid vertroebelden haar gezichtsvermogen. Lang kon ze dit niet volhouden. Heel even hield ze halt en tot haar opluchting hoorde ze de stemmen weer wat dichterbij.

Plotseling verloor ze haar evenwicht. Een boomstam kwam op haar af. Door de klap verloor ze het bewustzijn.

Doordat ze tijdens haar val enkele struiken raakte, veroorzaakte ze genoeg geluid om van een afstand hoorbaar te zijn.

Vaag drongen naderbij komende geluiden tot haar door. De wereld danste om haar heen door de klap tegen de boom. Het geflapper van vuur kwam haar richting uit en zag toen de vage gezichten van twee mensen. Aan de stemmen te horen waren het twee mannen. Haar blik was onscherp. Ze knipperde met haar ogen, tevergeefs, haar ogen weigerden dienst. Hopelijk had ze de juiste beslissing genomen. Opeens voelde ze dat handen haar recht op hielpen. Vaag drong het nog tot haar door dat ze werd opgetild door sterke armen. Wat had ze het koud, zo koud... Duizeligheid en pijn zorgden ervoor dat ze weggleed in duisternis. Niet meer bij machte haar hoofd weer op te tillen, had ze geen andere keuze dan haar hoofd te laten leunen tegen de schouder van de man die haar vasthield. Het laatste wat ze hoorde voor de duisternis zich om haar heen sloot, was de hartslag van de man die haar in zijn armen droeg alsof ze niets woog.

Ze werd wakker en merkte dat haar ogen haar weer wat meer dienst bewezen. Met een beetje licht dat afkomstig leek van een haardvuur in het aangrenzende vertrek, zag ze dat ze zich in een slaapkamer bevond. Buiten de warme gloed die het vuur verspreidde moest het nog donker zijn, want nergens kwam er een straaltje licht binnen. Ze merkte de contouren van een klein raam op links van haar, maar de opening was afgesloten met een houten luifel. Ook daar kwam er geen streepje licht binnen. De houten deur tussen beide ruimtes stond open. De wanden van de slaapkamer waren gebouwd uit steen, ruwe blokken waren vakkundig op elkaar gestapeld. De vloer bestond eveneens uit steen. Het dak boven haar was dichtgemaakt met stro. Het bed waarop ze lag bestond ook uit stro en voelde verrassend zacht. Ze probeerde haar hoofd op te

tillen, maar dat was geen goed idee. Duizeligheid dreigde haar weer te vellen. Voorzichtig reikte ze met haar handen naar haar voorhoofd en voelde dat iemand een verband had aangebracht. Ook haar enkel was verzorgd. Haar normale kleding was vervangen door een soort tuniek die ruw aanvoelde. Details kon ze niet zien. Geluiden van twee stemmen klonken vaag door vanuit een ruimte naast de hare. Ze hoorde een man en een vrouw met elkaar praten. Het klonk vaag, maar ze spitste haar oren en hield haar adem in. Ze hoorde de vrouw tegen de man zeggen 'Ozar, je weet niets van haar. Dit zou zeer gevaarlijk kunnen zijn. Het is misschien een list.' Een mannenstem die vermoedelijk van Ozar was antwoordde: 'Mijn verontschuldigen als ik dit niet zo zie, maar de vreemdelinge heeft duidelijk onze hulp nodig. Het ligt toch zeker niet in onze aard om iemand die gewond is onze rug toe te keren?'

De vrouw antwoordde: 'Ik laat het over aan de raad der oudsten om hierover een definitieve beslissing te nemen. Tot dan zullen we haar zo goed mogelijk proberen te helpen. Maar wees waakzaam, mijn zoon.'

'Dat zal ik zijn, moeder.'

Aan de voetstappen te horen liep iemand naar buiten. De overgebleven persoon hoorde ze hout op het vuur gooien. Ze snapte niets van wat er allemaal gebeurde. Waarom was ze hier en niet in haar vertrouwde omgeving? Ze miste Thomas en wilde hem bereiken. Hij moest weten dat ze een ongeval had gehad en verdwaald was. Maar waar moest hij haar komen zoeken? Deze huizen leken helemaal niet op de huizen die zij kende. Het was alsof ze in een slechte film verzeilt geraakt was. Het werd haar eventjes teveel. Enkele tranen gleden uit haar ooghoeken en vertroebelden haar zicht.

Ze schrok toen ze iemand zag naderen. Het moest Ozar zijn dacht ze. Vlug veegde ze de tranen weg en probeerde haar stem te vinden, want ze moest terug naar haar vertrouwde omgeving.

‘Mag ik even gebruik maken van jullie telefoon?’ vroeg ze met schorre stem. De man echter reageerde niet en bleef in de deuropening staan. Meer dan zijn silhouet dat donker afstak tegen de verlichte ruimte achter hem kon ze niet zien. Momenten gleden voorbij voordat de man verder kwam, waardoor ze hem iets duidelijker kon zien. Hij moest degene zijn die haar had gedragen, vermoedde ze, want hij zag er heel sterk uit. Ze herinnerde zich zijn kracht. Hij had haar moeiteloos naar hier gedragen. Iets aan hem echter verontrustte haar. Alleen al zijn voorkomen en dit huis maakten haar steeds ongeruster. Maar ze drong de gedachte weg en concentreerde zich op hem. Hij had brede schouders en was erg gespierd. Hij droeg een beige tuniek zoals zij nu, maar dan met een brede leren gordel om zijn middel. Aan zijn voeten droeg hij stevige leren sandalen. In de schemering zag ze dat hij kort bruin licht krullend haar had en bruine ogen waarin ze zijn verbazing kon lezen op haar vraag.

In plaats van op haar vraag te antwoorden hoorde ze hem met een vreemde tongval vragen ‘Hoe voel je je? Je bent wellicht serieus gevallen en je voet is er ook niet erg goed aan toe.’ De taal die hij sprak had overeenkomsten met de hare. Het was misschien een of ander dialect dat ze nog nooit eerder had gehoord.

Maar dat was het minste van haar zorgen. Ze wilde hier weg. Als ze de kracht had gehad was ze al weggegaan.

Ze vroeg op smekende toon waarin iets van haar ongerustheid doorklonk: ‘O, alsjeblieft, ik wil Thomas laten weten waar ik ben.

Mag ik even bellen?’

Nu kwam Ozar naar haar toe en nam een houten stoel die naast de muur stond met zich mee, schoof hem naast haar bed en ging erop zitten. Ze las oprechte bezorgdheid in zijn ogen. Hierdoor weerhield ze zichzelf voor de zachte aanraking van zijn hand op de hare weg te deinzen, alvorens hij de wonde op haar hoofd controleerde. Ze zag dat het verband doorweekt was van haar bloed. Hij bracht uiterst

voorzichtig maar stevig een nieuw verband aan. Toen hij zo dichtbij was kon ze zijn gezicht duidelijk zien. Hij zag er nog redelijk jong uit, ze schatte rond de vijfendertig. Hij had een haviksneus en brede jukbeenderen. In zijn bruine ogen kon ze een oprechte en groeiende bezorgdheid aflezen. Ze kreeg er een brok van in haar keel en nieuwe tranen brandden achter haar ogen.

‘Help me alsjeblieft,’ fluisterde ze smekend.

Een enkele traan baande zich een weg naar buiten. Ze begreep niet waarom hij niets zei.

‘Vergeef me vrouwe,’ zei hij aarzelend omdat hij misschien beseftte dat hij haar zou teleurstellen, ‘... maar... ik begrijp niet wat je bedoelt met bellen of telefoon...’.

Dat antwoord had ze niet verwacht. Wie kende nu geen telefoon.

‘Kan je mij iemand halen die wel een telefoon kent?’ vroeg ze een beetje boos. Was hij haar voor de gek aan het houden? Dit was niet het moment voor grapjes.

‘Momentje,’ zei Ozar voor hij opstond en het vertrek verliet.

Aan zijn snel wegstervende voetstappen hoorde ze dat hij zelfs het huis verliet. Gedreven door paniek en haar vreemde omgeving, dacht ze niet na over de gevolgen maar slingerde in een snelle beweging haar benen over de rand van het bed. In diezelfde beweging duwde ze zich van het bed af. Pijnscheuten gierden door haar been en duizeligheid deed haar bijna weer het bewustzijn verliezen. Ze klampte zich vast aan de stoel waar Ozar net nog op gezeten had. De deuropening danste voor haar ogen maar alles was beter dan te berusten in haar lot. Ze zette vastberaden een stap naar voren, maar duizeligheid nam het van haar over. Ze verwachtte de klap met de harde grond maar die kwam niet.

Haar val werd onderbroken door een hand die haar in volle snelheid bij haar schouder nam en weer overeind sleurde.

‘Vrouwe...’ hoorde ze een stem zeggen.

Ze herkende de stem van Ozar.

‘Wat dacht je te doen?’ klonk zijn stem vermanend.

‘Laat me gaan,’ smeekte ze. ‘Laat me naar mijn vriend gaan of laat me hem tenminste verwittigen,’ voegde ze eraan toe terwijl ze een zwakke poging deed zich los te trekken.

Zijn hand omklemde haar schouder nog steeds. Zijn greep was zo stevig dat het pijn deed. Opeens kwamen herinneringen van haar auto-ongeval bovendrijven. Duisternis overviel haar. Gelach weerklonk in haar hoofd, gevolgd door het beeld van het boosaardige wezen in de grot. Opnieuw klonk zijn lach in haar hoofd, spottend om haar angst.

‘Neel!’ kreunde ze. Niet opnieuw...

Toen werden haar gedachten verstoord door een vage pijn die steeds heviger werd. Op dat moment, alsof hij spijt had van zijn eigen krachten liet Ozar haar schouder los, niet beseffend dat hij haar onbewust een dienst had bewezen.

‘Het was niet mijn bedoeling je nog meer pijn te bezorgen.... Ik ben net aan onze stamoudste gaan vragen of hij ooit van een telefoon gehoord had, maar ook hij weet niet wat je daarmee bedoelt.’

Iets van de duisternis bekleemde haar. Het leek alsof strengen ijs haar hart omsloten. Het was allemaal teveel voor haar. Ook Ozar’s antwoord schokte haar. Wie sprak er de dag van vandaag nog van stamoudsten. Ze vond haar stem niet meer terwijl er zoveel vragen door haar hoofd spookten. Waarom? Wat was er gaande?

Al haar hoop smolt weg van het ene op het andere moment, als sneeuw voor de zon. Ze had het gevoel dat ze droomde maar er niet uit wakker kon geraken. De pijn die ze voelde was echt. Nu ze Ozar duidelijker kon zien zag ze dat hij geen mens was zoals ze er al ooit een gezien had. Zijn vreemde gelaatstreken, zijn bijzondere gespierdheid, zijn kleding hadden haar al een vaag antwoord op haar vermoedens gegeven.

Ze kon haar tranen niet langer tegenhouden. Duizeligheid overspoelde haar weer. Bezorgd, streek hij troostend haar tranen

weg. Dat gebaar had ze niet verwacht. Het gaf haar de kracht om een belangrijke vraag te stellen, terwijl haar hoop steeds verder uitdoofde.

Ze stelde hem toch.

‘Waar... waar ben ik...?’ vroeg ze half snikkend.

‘Rustig vrouwe...,’ zei hij bezorgd en met enige aarzeling. ‘Je bent gewond, geef jezelf even de tijd om weer op krachten te komen voor we verder praten.’

Ze sloot haar ogen vechtend tegen een hevige golf van duizeligheid, maar ze werd niet rustig, integendeel. Met alle krachten die ze nog had greep ze stevig zijn hand vast, keek angstig in zijn ogen en vroeg opnieuw ‘Waar ben ik?’

Geruststellend probeerde hij ‘Je bent veilig in ons dorp Jura.’

Zijn antwoord maalde een tijdje door haar hoofd. Zijn kleding, zijn vreemde uiterlijk, het vreemde bos... .

Ze raapte al haar resterende moed bij elkaar en vroeg ‘Ken... ken je de aarde?’

Maar nog voor hij antwoord gaf las ze in zijn ogen haar antwoord terwijl hij bezorgd in de hare keek en niet anders kon dan zijn hoofd schudden.

‘Help me,’ snikte ze hartverscheurend. ‘Ik.. ik..,’ heb Thomas nodig wilde ze zeggen, maar de woorden bleven in haar keel steken. Alsof iemand haar wil om te vechten had doorgeknipt zakte ze door haar knieën. Toen pas merkte ze dat Ozar’s hand haar al die tijd al ondersteunde. Moeiteloos ving hij haar op, tilde haar op en legde haar weer op het bed. Ze dacht hem te horen zeggen ‘Helpen zal ik je.’ Maar ze wist het niet zeker. Verwarde gedachten overspoelden haar. Ze beseftte dat ze middenin een echte nachtmerrie zat waaruit ze niet plots zou ontwaken. Zou ze haar wereld, haar vriend, haar ouders, haar collega’s ooit nog weerzien?

Ozar zag haar verdriet. Hij kon geen woorden bedenken om haar te troosten omdat hij nog zo weinig van haar wist. Terwijl hij opstond van zijn stoel, nam hij haar hand in de zijne en zette zich naast haar op de rand van het bed. Ze reageerde echter niet op zijn nabijheid of zijn aanraking. Er stond een verre blik in haar roodomrande ogen, die dwars door hem heen leken te kijken. Bovendien schrok hij ervan hoe koud ze plots aanvoelde. Hij kon haar zo niet achterlaten. Niet wetende wat hij anders moest doen, schoof hij heel voorzichtig een van zijn handen onder haar schouders terwijl hij met zijn andere hand haar hoofd ondersteunde en tilde haar naar zich toe. Zachtjes liet hij haar hoofd tegen zijn schouder aan rusten en hield haar zo een poosje vast. Hij wilde haar troosten, maar kon niet tot haar doordringen. Hij bezat niet wat ze nodig had om haar te helpen. Ze was te ver heen in haar verdriet om zich door hem te laten troosten. Ozar voelde haar verdriet alsof het naar hem schreeuwde en op dat moment nam hij een beslissing en zou zich door niemand laten weerhouden. Hij bleef haar zacht en troostend tegen zich aanhouden totdat ze in slaap sukkelde. Toen liet hij haar zachtjes weer zakken op het bed.

Ze droomde rusteloos. Hij week niet van haar zijde. Hij had een geheim dat hij pas mocht onthullen als het moment ervoor aangebroken was, niet eerder. Even keek hij besluiteloos naar het voorwerp dat hij in zijn hand hield. Van het voorwerp keek hij weer op naar de vreemde vrouw die hij in het woud had gevonden. Verhalen uit een ver verleden, die zijn overgrootvader hem eens verteld had spraken van vreemde gebeurtenissen. De vader van zijn overgrootvader was er zelf getuige van geweest hoe iemand ineens voor hem was verschenen die er heel vreemd had uitgezien. Uit de beschrijving vond hij overeenkomsten met de vrouw voor hem. Wat er met die man gebeurd was wist hij niet meer. Hij had het wel geweten, maar het was hem verteld toen hij

nog geen interesse had voor zulke dingen en liever zelf op avonturen uitging. Peinzend dacht hij erover na terwijl hij staaarde naar de vrouw voor hem. Ze had halflange kastanjebruine haren die nog voor een groot deel onder haar bloed zaten. Alhoewel hij al eerder mensen had gezien in zijn wereld, was ze toch veel fijner gebouwd dan hij ooit bij mensen gezien had. Net nog hadden haar bruine ogen dwars door hem heen gekeken. Ze moest wel van een andere wereld gekomen zijn. Hij zuchtte verdrietig, want ze bracht herinneringen weer tot leven.

Badend in het zweet werd Mirah na enkele uren weer wakker. Ze rilde van een beginnende koorts en was zo duizelig dat de kamer waarin ze lag om haar heen tolde. Als van ver hoorde ze Ozar en een vrouw, waarschijnlijk zijn moeder weer met elkaar praten. Zich erop concentreren ging niet. Ze voelde dat een vochtige doek doordrenkt met verfrissend water op haar voorhoofd gelegd werd. Toen begreep ze dat Ozar en zijn moeder een poging deden om de koorts die haar nu in zijn macht had te onderdrukken.

Plots wist Ozar wat er met de man uit haar wereld gebeurd was. Hij kreeg het ijskoud bij de gedachte dat ze ondanks al zijn zorgen nog steeds dood kon gaan. Die man was na amper enkele uren gestorven. Vaag herinnerde hij zich dat niemand de scheiding tussen de werelden zomaar over kon steken. Haar lichaam en geest werden nu op de proef gesteld. Maar ze mocht niet doodgaan!

Iemand hield een kruik met een walgelijk ruikende vloeistof voor haar lippen. Een vrouwenstem drong vaag tot haar door en spoorde haar aan te drinken. Ze deed een poging, maar haar keel voelde droog en pijnlijk aan. Ze verslikte zich in de dikke vloeistof waardoor ze een deel morste, hetgeen ze wel binnenkreeg smaakte vreselijk. De vrouw mompelde iets van kruiden. Het kon haar niets schelen, waarom moest ze nog vechten, het was makkelijker op te geven.

Langzaam zakte ze weg van uitputting of van de verzachtende werking van de kruiden, naar de duisternis in haar hoofd.

De daaropvolgende dagen en nachten droomde ze, ijldde ze, zonder echt wakker te worden. Uiteindelijk was haar lichaam zo moe dat ze in een lange diepe slaap viel.

Ozar verliet haar zijde enkel om zelf kort te gaan rusten. Hij was zelf ook rusteloos geworden van het weinige wat ze hem gevraagd had. Hij had haar niet kunnen helpen. Hij wilde dat hij meer voor haar kon doen. Ze had zo hulpeloos geleken. Hij vreesde zelfs nu nog voor haar leven. Er was iets dat haar tot in haar diepste wezen verdrietig maakte voelde hij. Hij besloot ondanks de protesten van zijn moeder, naast haar de wacht te houden opdat hij er zou zijn als ze weer wakker werd. Terwijl ze geteisterd leek door dromen had hij vaak haar hand in de zijne genomen alsof hij haar daarmee kon helpen, haar kon overtuigen bij de wereld van de levenden te blijven... Nu was ze in een diepe slaap en ademde rustig.

Halverwege de volgende ochtend werd ze wakker. De koorts was verdreven. Een vaag gevoel van honger was aanwezig. Ze draaide haar hoofd richting de deur en zag tot haar verbazing dat er iemand naast haar zat. Het was Ozar. Gelukkig was ze niet meer duizelig. Hij was echter terwijl hij haar hand vasthield in slaap gevallen. Dat gebaar was net wat ze nodig had. Wanhopig reikte ze naar dat kleine bemoedigende teken dat ze niet aan haar lot werd overgelaten. Uiteindelijk was ze door deze mensen gered. Alsof hij voelde dat er iets veranderd was, schrok hij wakker en keek haar bezorgd aan. Ze beantwoordde kort zijn blik en glimlachte zwakjes.

'Dank je,' probeerde ze te zeggen, maar haar stem bleef een zwak gefluister.

Zachtjes kneep hij in haar hand.

'Heb je zin om iets proberen te eten?' vroeg hij zacht.

Ze knikte als antwoord maar wilde niet dat hij haar hand losliet. Het was haar enige houvast in deze nieuwe wereld en ze was bang dat ook hij weer zou verdwijnen.

'Blijf alsjeblieft,' smeekte ze met hese stem.

Zijn eerder gemaakte beslissing hardop uitsprekend zei hij: 'Ik laat je niet alleen. Je kan me vertrouwen. En als een Jurarch die belofte maakt, zal hij die niet meer verbreken.'

Om zijn woorden kracht bij te zetten maakte hij een vuist met zijn rechterhand ter hoogte van zijn hart.

Ze knipperde verbaasd met haar ogen, maar geloofde hem.

‘Nu moet je echt iets proberen te eten,’ zei hij strenger omdat hij bezorgd was.

Ze knikte.

‘Ik ben zo terug.’

Opeens leek haar nieuwe omgeving niet meer zo grauw en grijs. De belofte van Ozar, wat die ook inhield, gaf haar nieuwe kracht, hoe zwak ze nu ook was. Ze hoopte dat ze de weg naar huis toch nog kon terugvinden. Dat te denken gaf haar nog meer kracht. Ze moest een manier vinden. Dat moest ze gewoon!

Enkele minuten later kwamen Ozar en zijn moeder de slaapkamer binnen met voedsel. De geuren van het voedsel kwamen haar tegemoet samen met het besef dat ze erge honger had. Hoelang was het al niet geleden dat ze gegeten had? Nu kon ze voor het eerst ook Ozar’s moeder duidelijk zien. Ze knikte de vrouw zo vriendelijk mogelijk toe, doch enigszins op haar hoede door de woorden die ze enkele dagen geleden over haar had horen spreken. Gelukkig beantwoordde zijn moeder haar knikje en er kon zelfs een kleine glimlach af. Evenals Ozar droeg zijn moeder een eenvoudige beige tuniek omgord door een leren riem en leren sandalen. Haar ogen waren een evenbeeld van die van Ozar. Haar lange kastanjebruine haren waren in een vlecht op haar rug bijeengebonden. Iets in de houding van de vrouw straalde ontzag uit. Zowel Ozar als zijn moeder plaatsten het eten op een klein tafeltje naast haar bed.

‘Dank je voor jullie hulp,’ zei Mirah zacht. ‘Ik hoop dat ik jullie niet in moeilijkheden heb gebracht.’ vervolgde ze, zinspelend op de woorden die ze toevallig had opgevangen.

Haar vraag ontkrachtend zei Ozar’s moeder.

‘Dat is iets voor later. Ik ben blij dat je weer beter bent. Het is nu belangrijk dat je weer op krachten komt.’

Mirah deed alsof het antwoord van de vrouw haar voldoening schonk, maar inwendig kreunde ze. Ze keek even vluchtig

naar Ozar die haar aanspoorde opdat ze zou eten. Zich slapjes op haar linkerzij draaiend deed ze een poging om op de rand van het bed te gaan zitten. Ozar kwam haar te hulp in geval ze weer duizelig zou worden. Dat gebeurde niet. Dankbaar knikte ze naar hem. Zijn moeder schoof het tafeltje tot vlak voor haar. Het eten zag er vreemd uit maar het rook heerlijk. Ervan overtuigd dat dit voedsel net zo vreemd was als haar nieuwe wereld begon ze toch te eten. Kort daarop verliet de vrouw de slaapkamer, haar achterlatend met Ozar die een oogje in het zeil bleef houden. Ze at een soort van pannenkoek gemaakt van iets wat ze niet kende. Het had iets weg van mais en was best lekker. Er was ook gedroogd fruit en kaas. Zowel het fruit als de kaas smaakten anders, intenser dan ze gewoon was. Langzaam kauwend at ze alles op. Ozar schonk haar een kruik met een zurig ruikend drankje in. Het leek wijn en proefde verrassend fris. Het leste haar dorst in een oogwenk. Ze voelde dat drinken haar deugd deed. Toen haar kruik leeg was, schonk Ozar uit een grotere kruik de hare nog eens vol.

‘Dank je,’ zei ze opnieuw en keek met nieuwe moed naar hem. ‘Ik voel me veel beter nu.’

Even aarzelde ze maar vroeg toen met trillende stem. ‘Kan jij me vertellen waar ik ben?’ ‘Ik geloof dat ik verdwaald ben,’ voegde ze er fluisterend aan toe.

Ozar had dit verwacht en kwam naast haar zitten, deels om haar gerust te stellen, deels op zijn hoede in geval ze weer duizelig zou worden.

Ze liet hem begaan en keek hem met vragende ogen aan.

‘Om te beginnen geloof ik niet dat ik mezelf al aan je heb voorgesteld,’ begon hij. ‘Mijn naam is Ozar en de vrouw die je zojuist zag is mijn moeder Kara.’

Hij aarzelde even, haar aandachtig aankijkend. Toen vervolgde hij voorzichtig ‘Je bent in het dorp Jura genaamd.’

Hij wachtte weer een ogenblik.

Ze zag de bezorgdheid en aarzeling in zijn ogen, maar ze vroeg opnieuw 'En waar ben ik? Ik bedoel... dit land... '.

'Wij noemen het land waarin wij leven Ashar,' zei hij zacht.

Verwachtend dat ze het er moeilijk mee zou hebben nam hij een van haar trillende handen in de zijne.

'Ik had al zoiets gevreesd,' fluisterde ze.

'Ik ben hopeloos verdwaald. Maar ik moet antwoorden hebben. Wil je me hiermee helpen?'

'Dat zal ik,' antwoordde hij.

'Ik had de dag dat je me vond een auto-ongeval,' begon ze aarzelend.

'In plaats van in mijn vertrouwde omgeving, ontwaakte ik hier. Ik heb erge dingen gezien terwijl ik bewusteloos was. Ik weet niet waarom dit mij overkomt.'

Het trillen van haar handen werd wat erger. Ozar reageerde door ook haar andere hand in de zijne te nemen, haar zo proberend de moed te geven om haar verhaal te vervolgen.

'Ik kom van het land België op Aarde. Zegt dit je iets?' vroeg ze bijna smekend.

Hij nam haar trillende handen nog wat steviger vast terwijl hij zijn hoofd schudde. Ze sloot een moment haar ogen en verloor weer bijna haar moed.

'Het spijt me,' zei hij zacht.

'Ik weet niet hoe ik hieraan moet beginnen,' zuchtte ze. 'Misschien is het gemakkelijker te luisteren. Kan je me meer over dit land vertellen?'

Hij knikte en begon te vertellen.

'Onze wereld is enorm groot en we geven hem de naam Era. Wij noemen ons de Jurarch en wonen in de zuid vlakke van Era. Zoals ons, zijn er nog een aantal stammen, maar we kiezen ervoor om in kleine gemeenschappen te leven. Het zou nu zomer moeten zijn,' zuchtte hij terwijl hij haar oplettend bleef observeren.

‘Normaal kennen we hier geen winters, maar desondanks zagen we voor het eerst sneeuw, nu een jaar geleden. In het begin zagen we er geen erg in, maar de sneeuw ligt er nog steeds. Normaal leven we van onze oogsten. Wat we zaaien wil echter niet meer groeien.’ Hij voelde haar verstarren en keek haar vragend aan.

De beelden die ze dacht gedroomd te hebben kwamen weer naar boven.

‘Ik heb het gezien,’ zei ze geschrokken toen ze terugdacht aan de flarden van het witte landschap dat ze gezien had.

Hij begreep het niet maar drong niet aan. Ze trok haar handen uit de zijne en verborg haar gezicht in haar handen als wilde ze de beelden terugdringen. ‘Ik herinner het me weer...’

‘Vrouwe,’ zei hij bezorgd, ‘ik denk dat je nu eerst weer wat moet rusten. Dit is nu niet goed voor je.’

Opnieuw zag hij de pijn in haar bruine ogen, toen ze die naar hem opsloeg.

Plots angstig zei ze ‘Laat me niet alleen... alsjeblieft... Ik... ik...’.

Zonder aarzeling nam hij haar beschermend in zijn armen en zei troostend ‘Je kent de Jurarch nog niet, maar een ding kan ik je wel vertellen. Als wij de belofte geven om iemand in bescherming te nemen, dan nemen wij ons die taak ter harte.’

Ze was blij dat hij haar een omhelzing schonk en putte er kracht uit. Moe en pogend te berusten in haar nieuwe lot leunde ze met haar hoofd tegen zijn schouder. Een Jurarch dacht ze. Ze had het gevoel dat ze hem wel eens heel erg zou gaan nodig hebben. Toen begreep ze de context van het gesprek dat ze onlangs gehoord had. Zijn moeder was ertegen. Ze verstijfde. Dit mocht ze hem niet aandoen... Ze mocht hem niet van zijn vrijheid beroven.

Ze duwde hem weg zonder hem aan te kijken en zei: ‘Dat kan ik niet van je vragen Ozar. Ik zou het niet kunnen verdragen dat je dit voor mij zou doen.’

‘Je begrijpt het niet,’ zei hij. ‘Eenmaal de belofte is uitgesproken is

er voor een Jurarch geen weg terug. Het is trouwens een eer voor een Jurarch om een beschermer te zijn. Vaak komt dat niet voor, wij staan hier zelfs om bekend in onze wereld.' Voordat ze kon protesteren voegde hij er vastberaden aan toe 'Ik heb mijn gelofte tegenover jou al uitgesproken vrouwe en een Jurarch verbreekt er geen.'

Zijn houding dulde geen tegenspraak meer.

Ze was moe en er was zoveel om over na te denken waar ze de energie niet voor had.

Alsof hij haar kon lezen zei hij 'Het is nu tijd dat je weer wat rust neemt vrouwe...'

'Mirah... mijn naam is Mirah,' zei ze.

'Vrouwe Mirah,' zei hij.

'Niet vrouwe, gewoon Mirah,' zei ze snel.

Hij maakte ineens een kleine buiging die haar sprakeloos maakte.

'Je moet nu rusten om weer op krachten te komen. Ik zal mijn moeder roepen om de wonde op je hoofd en je voet te controleren.'

Hij dulde geen tegenspraak. Inwendig kromp ze ineen bij het vooruitzicht zijn moeder onder ogen te komen, maar ze had geen keus. Ze was echt wel moe, want zodra ze zich weer op het bed liet zakken viel ze als een blok in slaap. Het waren zachte aanrakingen van verzorgende handen die haar wekten. Kara was zachtjes de wonde aan haar hoofd aan het verzorgen. Toen Kara zag dat ze wakker was bood ze haar verontschuldigen aan.

Ze verzamelde de resterende moed die ze nog had en zei: 'Hij hoeft dit niet te doen voor mij.'

Kara ontweek haar blik en deed eerst net of ze het niet gehoord of begrepen had.

Maar toen zei ze op hardere toon: 'Waarom net *mijn* zoon. Maar dit is nog niet beslist. Het is aan de raad van de oudsten om hierover te beslissen. Ik wens hier niets meer aan toe te voegen.'

Mirah vocht terug. Ze zag Ozar momenteel nergens.

‘Kara, je hoeft dit alles voor mij niet te doen. Ik heb niemand nodig.’

Met tranen in haar ogen zei ze: ‘Er is slechts één iemand die ik nodig heb en niet kan bereiken en dat is mijn vriend Thomas. Hij is misschien wel voor altijd verloren voor me.’

Tranen gleden richting haar haren.

Kara wilde verder gaan met haar te verzorgen maar Mirah hield haar tegen en zei: ‘Wat heeft het voor nut dat je mij tegen je zin beter maakt. Ik vraag het niet. Misschien is het wel beter dat je dit alles maar laat.’ Voordat Kara kon antwoorden kwam Ozar binnen. Hij zag haar verdriet en deed wat elke Jurarch in zijn plaats zou doen. Hij koos de zijde van Mirah toen hij tegen zijn moeder zei: ‘Moet dit echt nu?’

Hij vervolgde zachter: ‘Het is vreemd moeder, maar ik heb het onbestemde gevoel dat er meer is, veel meer waarover wij niets weten.’

Nog zachter voegde hij eraan toe: ‘Hoe vreemd is het dat er iemand van een andere wereld naar de onze komt. Dat is geen toeval!’ Kara keek haar zoon in de ogen en zuchtte.

‘Het komt wel goed moeder, ik ben je zoon, ik doe alles wat je van me vraagt, maar zij... zij heeft onze hulp nodig... ik *moet* dit doen.’ Daarop gaf hij zijn moeder een korte omhelzing waarna ze de slaapkamer en de woning weer verliet.

Doorheen haar eigen tranen had ze alles kunnen volgen, waardoor ze nog verdrietiger was. Ze kon er niets aan doen. Ozar had zijn keuze gemaakt, hoezeer ze zich ook tegen hem verzette, het had geen zin. Ozar knikte haar toe van waar hij stond maar kwam niet verder.

Hij zei schor: ‘Hier ben je veilig. Ik breng je dadelijk nog iets te eten en dan moet je weer proberen te slapen. Morgen komt de raad der oudsten bijeen waarop ook jouw aanwezigheid gevraagd wordt. Je

weet dat je mij kan vertrouwen.’

Daarop zweeg hij om de klemtoon te leggen op zijn laatste woorden.

Door een brok in haar keel weigerde haar stem dienst. Ze knikte kort dat ze hem gehoord had, waarna hij zich omdraaide en de kamer verliet. Zoals hij beloofd had, bracht hij even later wat eten. Hij plaatste het op het tafeltje en hielp haar overeind.

‘Slaapwel Mirah.’

Het laatste wat ze nodig had was eenzaamheid, ook al was ze moe en had ze honger. Ze wilde hem haar excuses aanbieden omdat hij voor haar was opgekomen en daardoor tegen zijn eigen moeder in was gegaan. Maar zijn naam bleef in haar keel steken. Ze zag hem in het aangrenzende vertrek verdwijnen. Daar hoorde ze hem hout bij op het vuur gooien en hoorde hem nog een andere ruimte binnengaan. Toen was het stil. Met moeite dwong ze zichzelf te eten. Het was een soort van stoofvlees. Het leek er alleszins erg op en het gaf haar kracht en dat was wat ze nodig had. Nadat ze alles had opgegeten probeerde ze te slapen. Ze draaide zich op haar zijde en dwong zich aan niets te hoeven denken. Nadat ze de deken over zich heen had getrokken viel ze als een blok in slaap.

De volgende ochtend was ze vroeg wakker. Buiten was het stil. Ze voelde hoe haar rechtervoet eraan toe was en merkte slechts een vage pijn. De duizeligheid was volledig verdwenen. Sterker nog, ze was niet meer zo zwak. Hierdoor vond ze de moed om een poging te doen langzaam recht te staan.

Zachtjes liet ze haar voeten op de grond zakken. Toen dat lukte en ze geen pijn voelde probeerde ze recht te gaan staan steunend tegen het bed. Ze wankelde en was even licht in haar hoofd van het lange liggen. Blindelings zocht ze steun en voelde een arm haar ondersteunen. Ze had hem niet horen aankomen, maar ze was misschien te zeer met haar poging bezig om uit bed te komen. Ze was blij hem te zien en vooral om te merken dat ze niet alleen was. Even leunde ze tegen hem aan, zodat hij zou weten dat ze blij was met zijn komst.

‘Mirah,’ zei hij ‘Ik ben blij te zien dat je je krachten weer terug begint te krijgen.’

Met behulp van zijn arm rond de hare waagde ze het een stap naar voren te zetten.

‘Heb je krukken voor me?’

Als ze straks naar de bijeenkomst van de oudsten moest gaan, zou ze dat nog niet zonder iets van steun kunnen.

‘Dat heb je niet nodig, je hebt mij.’

Fronsend keek ze op naar Ozar die iets meer dan een hoofd groter was, had ze het nog steeds moeilijk met zijn gemaakte belofte.

Ze raakte even zijn arm aan om zo zijn aandacht te krijgen.

‘Het spijt me,’ zei ze fluisterend.

Hij begreep waar ze het over had en zei na een korte stilte ‘Mirah, ik heb mijn belofte vrijwillig aangeboden. Ik wed dat andere Jurarch in een rij zouden staan om het lot wat mij ten dele is gevallen.’

Zijn woorden hadden hetzelfde effect als zijn omhelzing eerder. Ze kreeg een brok in haar keel. In een opwelling sloeg ze haar vrije arm om zijn middel, hem zo haar dankbaarheid tonend waar geen enkel woord beter toe in staat was. Als antwoord op haar omhelzing, trok hij haar even tegen zich aan.

‘Ik ben er zeker van dat andere Jurarch mij hierom zouden benijden,’ zei hij knipogend toen hij haar weer losliet.

Ze glimlachte om zijn woorden en boog verlegen haar hoofd. Zijn omhelzing had even het gevoel van eenzaamheid verdreven.

Hij vervolgde, ‘Mirah, het is nog vroeg, maar ik ben gekomen omdat ik je graag nog iets wil laten zien voordat we naar de raad der oudsten gaan.’

Ze keek hem vragend aan.

‘Je vroeg me gisteren je over ons land te vertellen, maar als je ermee instemt wil ik je graag een plek laten zien waardoor je misschien een beetje meer van ons land begrijpt.’

‘Als je een krukken hebt...’

Hij onderbrak haar.

‘Die heb ik niet, maar ik ben sterk genoeg, dat is een eigenschap van ons. Mirah, mag ik je erheen te dragen?’

Ze herinnerde zich zijn sterke armen toen hij haar gevonden had. Hij was sinds die dag niet meer van haar zijde geweken. Ze was hem oneindig dankbaar en beseftte dat ze haar leven aan hem te danken had. Ook beseftte ze dat als ze iets wilde doen aan haar situatie, als ze ooit haar weg naar huis wilde terugvinden, dat ze zoveel mogelijk over deze wereld moest te weten komen. Hij bood haar het begin van die kennis aan.

‘Is het ver?’ vroeg ze.

‘Niet zo ver en zeker niet als ik je mag dragen. Het is aan de rand van ons dorp,’ stelde hij haar gerust.

Dit was voor haar ook een kans om meer van zijn dorp te zien, want ze had er geen idee van hoe haar onmiddellijke omgeving eruitzag. ‘Goed,’ zei ze. ‘Het spijt me dat je me moet dragen.’

Hij aarzelde niet en tilde haar met het grootste gemak op. Zijn sterke armen droegen haar weer alsof ze niets woog.

‘Ozar,’ zei ze voor hij haar de slaapkamer uitdroeg. Hij bleef staan en keek haar aan.

‘Mirah?’ vroeg hij. ‘Wees niet bang,’ voegde hij eraan toe toen hij de bange blik in haar ogen zag. ‘Wij zijn in de eerste plaats Jurarch, zowel de mannen als de vrouwen. Mijn belofte houdt ook in dat elke Jurarch zich eerst langs mij moet begeven. Daarbij komt nog dat wij een vreedzaam volk zijn en ons nooit de rug toekeren aan iemand die hulp nodig heeft. Vertrouw me,’ vervolgde hij zachter. Ze gaf hem een kort knikje om hem te laten weten dat ze er klaar voor was.

Buiten was de zon net boven de horizon verschenen. Ze genoot van de frisse lucht die ze eindelijk weer kon inademen. Overal rondom hen stonden stenen huizen zoals dat van Ozar. Het was gelukkig nog zo vroeg in de ochtend zodat er niemand buiten was. Ze ontspande zich een beetje. Toen hij een bocht nam kwamen ze uit op een grote open ruimte omgeven door allemaal stenen huizen. Er was slechts één groter huis dan alle andere op het uiteinde van de open ruimte. Ozar zei: ‘Daar moeten we straks zijn voor de raad van de oudsten.’ Ze zuchtte omdat ze daar niet naar uitkeek. Wie weet hoe ze over haar zouden beslissen. Maar ze wilde er nu nog niet aan denken. Ozar droeg haar verder langs andere steegjes en weer huizen, die allemaal op elkaar leken. Ze zou hier gerust kunnen verdwalen dacht ze. Ergens deed haar de bouwstijl denken aan de tijd dat haar overgrootouders moesten geleefd hebben. Na een vijftal minuten hadden ze het laatste huis gepasseerd.

Ze keek naar Ozar. Hij vertoonde geen enkel teken van vermoeidheid. Met gemak droeg hij haar verder. Toen ze voor zich uit keek zag ze in de verte een beginnende bergketen gehuld in een dik pak sneeuw. Het was best een mooi beeld, maar ze herinnerde zich haar droom. Dit was de zuidvlakte van Era had Ozar gezegd. Recht voor hen waren enkele hoger gelegen heuvels die het dorp omsloten alsof ze het tegen vijanden moesten beschermen. Ozar liep in de richting van de heuvels en begon aan de klim. Halverwege de heuvel begon ze zich een idee te vormen van haar omgeving. De heuvels hadden haar zicht op de omgeving afgesloten, maar gaven die bij iedere stap meer prijs. De aanblik achter die heuvels was er eentje van een wit deken, zover ze kon kijken. Links en rechts van een enorme witte vlakte, zag ze bossen die zich tot aan de horizon uitstrekten.

Ozar had de plek bereikt die hij haar wilde tonen. Voorzichtig zette hij haar op een hoge platte steen en kwam naast haar zitten.

‘Dat,’ zo begon Ozar wijzend naar de bergketen in de verte, ‘is de Walliser bergketen. De wouden die je links en rechts ziet liggen noemen wij de wouden van Aravis en strekken zich vele mijlen naar het oosten en het westen uit tot tegen de bergketen, die als het ware een muur vormt tussen ons leefgebied en dat van de mensen erachter. Normaal bewerken we hier het land,’ zei hij wijzend naar de grote met sneeuw bedekte vlakte.

Met ontzetting keek ze naar de sneeuw.

‘Is er veel meer sneeuw gevallen sinds vorige winter?’ vroeg ze.

‘Ja, ook in de zomer bleef hij liggen,’ zei Ozar, ‘maar toen was het nog niet zo erg als nu. De voorbije winter bracht ons meer sneeuw. De zon lijkt niet genoeg kracht te hebben om de sneeuw te laten smelten. Bijgevolg,’ zei hij aarzelend ‘gaat het niet goed met dit land en zijn bewoners. We stuurden al verkenners uit om de omgeving buiten dit dal te verkennen, maar zij keerden allen terug met de ontnuchterende mededeling dat het elders niet beter was. Het

weinige voedsel dat we nog hebben wordt schaars. Onze dieren waar we van leven vinden bijna geen voedsel meer onder de sneeuw. Gras wil niet meer groeien.'

Mirah merkte een ondertoon van pijn in zijn stem. De sneeuw in de omgeving van het dorp was weggenomen. Onderaan de heuvel zag ze hoge stapels verse sneeuw liggen. Op de heuvel zittend drong het lijden van het land tot haar door. Een meter van haar af lag het begin van het sneeuwtafje. Ze liet haar blik weer over het landschap glijden en stelde zich voor hoe prachtig dit land moest zijn zonder deze sneeuw. Als in een droom zag ze een vallei gevuld met bloesemende bomen, lang groen gras en stukken omgeploegd land waar de bewoners hun gewassen op lieten groeien. In haar droom zag ze vele vogels en vlinders op zoek naar nectar. Maar plots zag ze weer de realiteit van de sneeuw en had ineens een vaag gevoel van ongemak in haar buik, een gevoel van dreiging. Hoe meer ze richting het noorden keek, hoe sterker dat gevoel werd. Haar blik leek zich te verruimen alsof ze haar lichaam verliet.

Opeens keek ze, of was het haar geest, op zichzelf en Ozar neer van een grote hoogte. Hulpeloos werd ze richting het noorden getrokken. Vaag hoorde ze Ozar haar naam noemen. Zijn stem klonk steeds zwakker en stierf weg terwijl ze steeds sneller werd meegezogen. Steeds verder wegglijdend, zweefde ze over de bergen en de vlakte daarachter. Ze zag vele wouden onder haar doorschieten, gevolgd door bergen die nog hoger waren dan de vorige. Alles wat ze zag was bedekt met sneeuw. Toen ze over hun toppen uitsteeg zag ze tot haar ontsteltenis dat het landschap niet wit, maar zwart zag. Het was alsof de oppervlakte verbrand was. Angstig voelde ze dat ze erheen werd getrokken. Ze verzette zich maar het had geen zin.

Al zwevend over de zwarte vlakte begon ze beweging waar te nemen. Ze zag vele in zwartgeklede mannen die als twee druppels

water geleken op de legers in haar droom enkele dagen geleden. Het leek alsof iemand haar wilde laten zien dat ze met velen waren. Her en der zag ze openingen in de grond. Opeens begon ze te dalen in de richting van een van de openingen. Niet bij machte haar ogen af te wenden schoot ze even later door de opening naar binnen. Op verschillende plaatsen brandden er toortsen aan de wanden van een grot. De wanden waren oneffen en ruw. Ze zweefde door de grot die zich vertakte in verschillende gangen. De ene gang na de andere zweefde ze in en weer uit. Al deze gangen waren propvol met in het zwartgeklede mannen. Het was een akelige gewaarwording omdat ze dwars door hen heen gleeed. Toen ze zo dichtbij was kon ze ook meer details zien. Het waren stuk voor stuk struis gebouwde mannen. Het was vreemd dat alle mannen die ze tegenkwam hetzelfde gekleed waren. Ze droegen allen een eenvoudig, zwarte vest en broek. Aan een riem droegen ze of een zwaard of een knots met ijzeren pinnen. Op hun rug zag ze bij sommigen ook een kruisboog. Hun gezichten waren zwartgeverfd met erover vreemd witte symbolen. In dubbele rijen liepen ze door de gangen, dwars door haar heen. In hun ogen bespeurde ze geen leven. Ze leken steeds recht voor zich uit te kijken. Ze zou ervoor teruggedeinsd zijn, maar slaagde er niet in. Iets dwong haar toe te kijken. In de verste uithoeken van haar geest hoorde ze een lach die haar geest vulde met afschuw. Ze dacht voor altijd verloren te zijn in de duisternis van deze gangen, omdat er geen einde aan leek te komen.

Plotseling kwam haar geest tot stilstand vlak voor een in een lange zwarte mantel gehulde gedaante. Zijn kap was ruim, waardoor die ver over zijn hoofd viel.

Er ging een macht van hem uit waardoor ze gedwongen werd naar hem te kijken. Tevergeefs probeerde ze haar hoofd af te wenden. Toen hoorde ze een zware stem spottend zeggen *'Denk maar niet dat je door je Jurarch aan mij zal weten te ontkomen Mirah. Spoedig*

nu zal jij mij bekoren en zal je iedereen die je voor je zal weten te winnen verraden.'

Nog steeds deed ze verwoede pogingen om zich te verzetten. Worstelend in zijn greep kwamen er plots herinneringen bovendrijven van dat kleine meisje dat iedereen altijd links liet liggen en ineens had ze weer het oude gevoel dat ze altijd al nutteloos geweest was. Opeens had ze de moed niet meer om te vechten. Het was eenvoudiger dit gewoon te laten gebeuren. Wat kon het haar nog schelen. Haar wereld was toch al verloren voor haar. Thomas was wellicht ook beter af zonder haar. Welke waarde had haar leven dan nog. In antwoord op haar gedachten werd haar geest gehuld in duisternis. Ze stelde zich geen vragen want dat verdiende ze.

Hoelang ze omhuld werd door duisternis, als het ware weggedoken in een uithoek van haar eigen geest, wist ze niet. De ene na de andere herinnering vanuit haar kinder- en jeugd jaren kwam bovendrijven. Niet een ervan was positief. Ze begon de persoon die ze was te verafschuwen, alsof ze uit de huid wilde stappen van dat vreselijke wezen.

Ze merkte niet doordat haar geest vervuld was met duisternis en afschuw hoe een zachte maar dwingende kracht haar tot zich riep. Langzaam begon de diepe duisternis af te nemen en zweefde ze in een schemerzone. Momenten, uren, dagen gleden voorbij. Er was misschien ook geen tijd voorbijgegaan. Heel vaag begonnen geluiden tot haar bewustzijn door te dringen. Het klonk als een monotoon gezang en werd steeds luider. Een scherpe geur drong tot haar door die haar niet losliet. Het gezang klonk nu uit meerdere stemmen tegelijk en vlakbij. De geur was nu zo erg aanwezig dat ze zich ervan wilde ontdoen. Plots opende ze haar ogen en hapte als een drenkeling naar adem. Ze begon te hoesten alsof haar longen vol water zaten en bezig waren te verdrinken, alsof de duisternis nog steeds in haar longen zat. Ogenblikkelijk voelde ze hoe ze op

haar zijde gedraaid werd om het haar gemakkelijker te maken. Intussen hield het monotone zingen aan. Toen ze weer wat lucht in haar longen kreeg probeerde ze met haar ogen te knippen tegen de rook die haar omgaf. Eerst zag ze niets. Maar toen zag ze door de rook heen vaag de contouren van mensen.

Een vertrouwde hand omsloot de hare. Ze herkende Ozar.

Als van ver klonk zijn vertrouwde stem 'Je bent hier in aanwezigheid van de oudsten van de Jurarch, zij hebben je geest met hulp van de geesten van onze voorvaderen weer de weg naar je lichaam getoond.' Fluisterend voegde hij eraan toe: 'Zij wensen nu te spreken.'

Het monotone gezang hield plots op. Door de dichte rook die haar opmerkelijk genoeg de adem niet benam, maar haar juist hielp weer te ademen kon ze hem niet meer zien. Ze bevond zich weer in haar lichaam. Wat was dit voor een vreemde wereld? Een huivering trok door haar lichaam. Wie was die vreselijke man met de zwarte mantel? Ergens besepte ze dat hij de oorzaak moest zijn dat ze hier was. Waarom? Wat was hij van plan? Ze miste Ozar opeens. Hij was haar enige houvast in deze wereld en ze had hem nodig.

Toen het stil was sprak een vreemde stem die ergens uit de rook leek te komen *'Vrees haar niet Jurarch. Zij is van een andere wereld naar de onze gebracht met grote bedoelingen. Maar het is aan haar om de verwachtingen in te lossen. Mirah, vrees ook jij niet,'* richtte de stem zich tot haar. *'Degene die je geest gevangenhiel is de zwarte koning. Wij, de geesten van jullie voorvaderen hebben met de stamoudsten een ritueel uitgevoerd waardoor we jouw geest hebben kunnen bevrijden. Wat je gezien hebt is niet wat je hart moet vullen met enkel duisternis. Wij voelen dat je bent uitgekozen om het lot van deze wereld te keren. Jurarch hier aanwezig, luister naar jullie voorvaderen. Laat iemand van jullie naar voren treden als haar beschermheer, waarvoor ons volk ooit bekend stond. Wees*

onverschrokken voor de weg die voor jullie ligt. Jullie weten dat om haar geest te beschermen de band van magie tussen haar en haar beschermheer zo snel mogelijk voltooid moet worden. Ik heb jullie verteld hoe dit moet gebeuren, dan kan zijn magie ook haar geest beschermen en heeft de duisternis geen grip meer op haar. Zo zal wat er vandaag gebeurd is niet meer gebeuren. Vervolgens dienen zij aan hun queeste te beginnen om het oprukkende leger van de Noordelijke diepten het hoofd te bieden.’ De stem klonk steeds zwakker alsof hij steeds van verder moest komen. *‘Haast jullie voor het te laat is!’*

Stilte.

De rook om haar heen verloor aan dichtheid waardoor ze zag dat ze in het midden op een stenen tafel lag omgeven door allemaal vreemde mensen, mannen en vrouwen. Dat moesten alle stamoudsten zijn. Wat er ook gebeurd was, het had ervoor gezorgd dat ze niet meer bij die vreselijke man was, maar terug in haar eigen lichaam.

Zwakjes deed ze een poging om zich op te richten, maar ze kreeg geen beweging in haar lichaam. Ook Ozar maakte deel uit van de groep. Hij beantwoordde haar vragende en angstige blik met een geruststellend knikje.

De man links van hem nam het woord.

‘Oudsten hier aanwezig, aanhoor wat mijn beslissing is.’

Schrik sloeg ijskoud om haar hart en ze sloot haar ogen.

‘Wie zijn wij om de woorden van onze voorvaderen gewoon naast ons neer te leggen. Iedereen hier aanwezig lijdt door de aanhoudende winter die ons land teistert. Niemand heeft er tot op dit moment iets aan kunnen veranderen. Nu komt zij in ons midden vanuit een andere wereld. Dat kunnen we zien aan hoe ze eruitziet, de kleding die ze draagt. En ze is van vlees en bloed, dat hebben we kunnen zien aan haar verwondingen toen ze hier aankwam.’

Even pauzeerde hij en keek hen allen een voor een aan. Hij had grijzend haar, maar zijn lichaam was niet dat van een oude man, integendeel. Geen enkele Jurarch hier was tenger gebouwd. Deze man had een imposante, doch vriendelijke uitstraling.

Na een korte stilte vervolgde hij: 'De voorvaderen hebben ons verteld wat wij moeten doen en hoe we deze vreemdeling kunnen helpen en zo ook een poging kunnen doen om iets aan de situatie van het land te doen. De geesten van de voorvaderen herinneren ons er ook aan dat lang geleden de Jurarch gekend stonden als beschermheren die via een krachtige band van magie ook de geest kunnen beschermen. Ze hebben mij de kennis van het ritueel in mijn herinnering gebracht. Ik, als verkozen oudste onder jullie, vind dat we zo snel mogelijk een beschermheer onder ons moeten aanduiden en zo gehoor moeten geven aan de raad van onze voorvaderen. We moeten dit als een eer beschouwen en onverschrokken de gevaren het hoofd bieden die er op ons afkomen. Ikzelf zou het op mij nemen, was ik niet de stamoudste, maar...'

'Ik ben haar beschermheer,' zei een haar vertrouwde stem luid. De toon in zijn stem duidde erop dat hij geen tegenspraak duldde. Ozar stond op en ging naar de stamoudste toe terwijl hij vervolgde: 'Ik heb haar mijn woord reeds gegeven.'

Spontaan rolde er een traan over haar wang. Wat was deze man goed voor haar. Maar zijn moeder zou dit niet nemen. Ze keek even de kring rond, maar zag haar niet, anders had ze ongetwijfeld nu al een tegenwerping gemaakt. Ze hield haar adem in voor wat de stamoudste zou antwoorden.

Opnieuw werd het even stil alvorens hij zei: 'Wat vinden jullie oudsten hier aanwezig?'

Inwendig kromp ze in elkaar. Ze had het willen uitschreeuwen. Maar angst om alles wat ze niet begreep, wat er gebeurde zorgde ervoor dat ze geen stem had.

Een volgende traan gleed van haar ooghoek richting haar wang. Een vrouw aan de andere kant van de kring sprak 'Ik ga akkoord, maar hoe weten wij dat ze het land werkelijk kan redden? Hoe kunnen we haar vertrouwen? We weten immers niets van haar, waarom ze hier is en net bij ons terechtgekomen is. Ze is van vlees en bloed maar ik zie ook duisternis in haar. Wie zegt dat er hier geen val wordt gespannen waar we straks met open ogen inlopen?' Daarop draaide Ozar zich naar de vrouw toe en zei: 'Mag ik spreken?'

Zijn ogen richtten zich eerst op de vrouw vervolgens op de stamoudste. Beiden knikten.

Ozar sprak: 'Ik heb respect voor ieder van jullie, maar ik vind dat ik hier moet spreken om jullie duidelijk te maken wat ik gezien heb.' Hij wachtte even om naar de reactie van de stamoudste te kijken. Die knikte als teken dat hij verder mocht spreken.

Ozar kwam naar haar toe.

Ze zag een glimp van spanning in zijn gezicht, zijn ogen stonden bezorgd. In een kort gebaar streek zijn hand onopvallend naast haar wang.

Ze was verbaasd om dat gebaar want hij had zonet haar traan gedroogd in een poging haar te troosten zonder dat het opviel. Hierdoor gaf hij haar te kennen dat hij ongeacht de beslissing haar nog steeds zou beschermen. Ze stond niet alleen. Een streepje warmte bereikte haar hart waardoor haar angst iets minder werd. Zich richtend tot de stamoudste zei Ozar zacht maar duidelijk: 'Mijn broer en ik waren aanwezig in het bos om te jagen die avond voor we haar vonden. Maar ik heb niemand, ook haar niet, tot op dit moment verteld dat ik de nacht ervoor een vreemde droom heb gehad. Nu, ik weet dat een droom niets zegt en dat hij ook niet waar hoeft te zijn, maar toch wil ik hem hier vertellen. In die droom zag ik een elf die zei dat hij de naam Lólindir Telrúnya droeg.' Vol ontzag keken alle stamoudsten hem aan. Hij was blijkbaar

iemand belangrijk voelde ze. Hij vervolgde zijn verhaal 'Inderdaad, iedereen weet toch dat er geen elfen meer voorkomen in deze wereld en dat hij de Eerste Elf was die meer dan duizend jaar geleden leefde. En toch sprak hij tot mij in die droom die voor mij zo werkelijk aanvoelde alsof ik op de plaats waar hij was bij hem stond. Hij zei me letterlijk: *'Er zal een mens vanuit een andere wereld naar jullie wereld komen. Ga morgen op zoek na zonsondergang in het meest dichtbijgelegen bos. Bescherm deze mens, want daarop staat of valt de toekomst van jullie en deze wereld. Begeef jullie zo snel mogelijk richting het voormalige woud van de elfen dat nu tot de Ezahr behoort. Daar zullen jullie bondgenoten vinden.'*

'Toen liet hij me een voorwerp zien. Eerst kon ik het niet goed zien, maar toen de Eerste Elf het in mijn handen legde kon ik zien wat het was. Het was een gouden armbandje, vervaardigd met uiterste perfectie. In mijn handen gaf het een warmte af die zelfs mijn hart vervulde met hoop.

De Eerste Elf zei toen *'Je zal geloofd worden als je dit laat zien aan jouw volk'*. Hij sloot mijn hand om het voorwerp heen en zei tot slot *'Geef dit aan je toekomstige beschermeling en zie...'*

'Toen ik wakker werd en mijn hand opende zag ik dit.'

Ozar opende zijn hand, ging naar de stamoudste toe en liet een gouden armbandje zien. Vol ontzag om zijn verhaal durfde de stamoudste het voorwerp bijna niet aan te raken. Maar na enige aarzeling deed hij het toch. Zijn ogen gingen wijd open alsof hij zich bijna verbrandde aan het voorwerp, maar hij bleef het eerbiedig vasthouden.

'Dit is waarlijk een prachtig armbandje en ik voel dat er meer schuilgaat achter dit voorwerp,' fluisterde hij.

'Doe wat de Eerste Elf je heeft opgedragen. Dan zullen we zien wat er gebeurt.' gebood hij Ozar. Eerbiedig gaf hij het voorwerp terug aan Ozar. Bijna plechtig kwam Ozar nu naar haar toe en maakte tot haar verbazing een diepe buiging voor haar.

‘Mirah,’ zo begon hij, ‘in naam van de Eerste Elf, waarover vele legenden gaan en die onze wereld altijd beschermd heeft bied ik jou dit geschenk aan.’

Hij opende haar hand en legde het voorwerp in de palm van haar hand. Haar adem stokte even toen ze het voorwerp herkende. In een oogwenk waren haar ogen nat van tranen, maar het waren tranen van opluchting. Lang, vele jaren geleden had ze dit armbandje van haar inmiddels overleden grootmoeder gekregen. Maar ze was het enkele jaren na haar dood verloren... Ze had alles afgezocht, maar had het tot haar grote spijt niet kunnen terugvinden. En nu... nu was het *hier*... Onmiddellijk wilde ze het aandoen. Ozar bood aan haar te helpen. Op het moment dat ze het aanhad leken er zonnestrallen vanuit te gaan en haar hart te raken. De stralen waren ook zichtbaar voor de oudsten. Ze zag nu verwondering en berusting in hun ogen, alsof het armbandje voor haar gesproken had.

‘Ik...,’ zo begon ze haperend en wende zich tot Ozar, ‘ik dank je om me dit armbandje dat me altijd zo dierbaar was terug te geven.’

De stamoudste zei met luide stem: ‘Aangezien de Eerste Elf in Ozar’s dromen verscheen sta ik volledig achter de beslissing om Ozar tot haar beschermheer te benoemen.’

Hij keek iedereen even kort aan om er zeker van te zijn dat hij ieders aandacht had voor hij vroeg: ‘Is de raad der oudsten het met mij hierover eens?’

Ze hield haar adem weer in en kneep haar handen tot vuisten. De daaropvolgende stilte duurde lang. Ze richtte haar blik op Ozar die er vastberaden uitzag. Zijn houding leek eenieder uit te dagen die het zou wagen het er niet eens mee te zijn.

Na een stilte die een eeuwigheid duurde zei de stamoudste tenslotte ‘Goed, Ozar. Jij mag die taak op je nemen. Geen Jurarch zal vanaf nu jouw beslissing nog in twijfel trekken.’

Opgelucht ademde ze weer uit. Toch zou Kara hier niet gelukkig

mee zijn. Ze sloot haar ogen. Liever dan dit alles wenste ze gewoon te ontwaken in haar eigen vertrouwde bed.

De stamoudste vervolgde: 'Ozar, je hebt de stem van de voorvaderen gehoord. Ben je bereid ook de band van magie met je beschermeling te delen?'

'Vanzelfsprekend,' antwoordde Ozar rustig en vastberaden.

De stamoudste kwam naar haar toe en zei: 'Je bent voor ons vanaf nu niet langer een vreemdelinge. Lang geleden bestond er een verbond tussen de Jurarch en de elfen, waardoor wij mekaar gunsten verleenden. Met spijt in het hart denken we terug aan de dag dat daar een einde aan kwam. Door het voorwerp in jouw handen weten we dat Ozar de waarheid spreekt. Dit armbandje is niet zomaar een voorwerp, neen, dit stamt uit de tijd toen deze wereld nog jong was en er geen kwaad in de wereld was. Het werd nadat het vervaardigd werd door de dwergen, geschonken aan de elfen. De magie die je zag is duidelijk door de elfen gecreëerd. Het is dan ook een hele eer om dit voorwerp te dragen. Voor geen Jurarch hoeft je nimmer te vrezen. We zullen deze dag respecteren en nooit vergeten.'

Vol verbazing had ze geluisterd. In wat voor een wereld was ze beland. Elfen? Dwergen? En zelfs Jurarch. Het was te veel om te bevatten. Wat nu van belang was voor haar, betekende veiligheid en daar was ze hem meer dan dankbaar voor.

De stamoudste ging verder en zei: 'Ik weet dat je nog niet volledig op krachten bent, maar het is gezien jouw situatie en wat je vandaag meegemaakt hebt erg belangrijk dat je een beschermheer hebt onder de Jurarch met de extra bescherming van de band van magie, zeker nu je de drager bent van *Extari*, de ware naam van je armbandje. Hij mag nooit in handen van de zwarte koning vallen want vandaag is er ook een sprankeltje hoop herboren in onze harten, de hoop dat er een einde kan komen aan de eeuwigdurende winter.'

Zich naar Ozar richtend zei hij: 'Je weet dat eens je een persoonlijke beschermheer bent, je deze taak zal vervullen totdat de opdracht van de uitverkorene hier ten einde is? Er is geen weg terug.'

Ozar knikte.

Toen richtte de stamoudste zijn blik weer op Mirah. Er ging iets gebeuren dat ze niet kon bevatten. De haartjes op haar armen gingen rechtstaan en haar hart bonsde luid. Het liefst was ze het gebouw uitgerend, maar er ging een weldoende warmte van haar armbandje uit die haar vreemd genoeg geruststelde. Alles was beter dan gevangen te worden door de zwarte koning.

'Vrouw Mirah,' zei de stamoudste, 'ik zie dat je hier terughoudend voor bent.

'Mirah... het is Mirah,' onderbrak ze de stamoudste, 'ik ben niet meer als jullie.

Met een knikje gaf hij te kennen dat hij het begrepen had en vervolgde 'De band van magie zal eenmaal ze voltooid is zo diepgeworteld zijn in je eigen wezen dat hij erg krachtig zal worden. Jullie kunnen elkaar als je dat toestaat in gedachten horen praten, zelfs al moest je kilometers van elkaar zijn. Raak je gewond, dan kan hij de pijn van je overnemen.'

Ozar moest haar bange blik opgemerkt hebben toen hij de stamoudste bijtrad. 'Het is waar, Mirah, de Eerste Elf heeft tot mij gesproken, maar ik ben het in de eerste plaats zelf die beslis om deze taak op mij te nemen.'

'En jouw leven dan?'

Zijn ogen kregen een zachte uitstraling toen hij zei: 'Ik zal je gids zijn in deze wereld en wat je ook te wachten staat, ik zal vanaf nu je metgezel zijn. Ondanks mijn lot is dit ook mijn eigen keuze.' Hij voegde eraan toe terwijl hij in haar ogen keek: 'Het zal mij een eer zijn jouw beschermer te zijn.'

Ze was niet overtuigd.

‘En wat als ik faal?’ vroeg ze de stamoudste.

‘Ik zie enkel een eerlijk en vriendelijk hart spreken. Namens de Eerste Elf staan we achter jou. We vertrouwen jou en verwachten van jou hetzelfde.’

Het leek alsof het gewicht van de hele wereld op haar schouders gelegd werd. Het was te veel. Maar toen dacht ze aan Thomas. Die gedachte maakte dat ze de stamoudste in zijn ogen keek en knikte. Wat had ze te verliezen. Het was wellicht de enige manier om weer naar haar eigen wereld te kunnen.

Ze greep die gedachte stevig vast.

De stamoudste kwam in beweging en verdween in een aangrenzende ruimte van het vertrek.

Ozar aankijkend zei ze grimmig, ‘het ziet er naar uit dat je niet snel van me af zal geraken.’

Hij glimlachte haar toe.

‘En jij niet van mij,’ knipoogde hij.

Toen de stamoudste terugkwam had hij een vreemd touw in zijn handen. Het glansde alsof de maan er rechtstreeks op scheen.

Ze keek hem vragend aan.

‘Dit is een touw gemaakt door de elfen. Het is gemaakt door hen in de tijd dat zij hier nog leefden. Het gebeurt zelden dat een Jurarch beschermheer wordt, maar om de band van magie te voltooien is dit touw steeds een vereiste,’ legde de stamoudste uit. ‘Ben je er klaar voor Mirah?’

‘Ga ik iets voelen?’ vroeg ze niet erg op haar gemak.

‘Om de band van magie met een Jurarch aan je te binden zal hij alles over je moeten weten. Maar hoe het precies in zijn werk gaat weet ik niet. Niemand van ons heeft het mogen meemaken.’

Ze keek hem geschrokken aan. ‘Alles?’ vroeg ze.

Hij knikte ‘Ozar moet jou kennen, tot in je diepste wezen. Hoe beter hij je kent, hoe krachtiger jullie band zal zijn en hoe beter hij jou zal

kunnen beschermen.'

'Maar...' sputterde ze zachtjes tegen '...nee...nee... ik... ik kan niet...' Ozar kwam naast haar zitten, nam haar hand in de zijne en sprak zo stil zodat zelfs zij moeite moest doen om hem te verstaan.

'Ik zie duidelijk dat er iets je verdrietig maakt, daarvoor hoef ik zelfs geen Jurarch te zijn. Heb geen verdriet om wat in het verleden ligt Mirah. Misschien kan ik ook hierin helpen. Alles wat ik zie blijft tussen ons. Toe, vertrouw me.'

Vol afschuw herinnerde ze zich hoe ook de zwarte koning beelden uit haar verleden had losgewrikt. Ergens schaamde ze zich dat ze niet meer zelfvertrouwen had. Heel haar kindertijd en jeugdjaren waren pesterijen oorzaken tot ruzies geworden. Steeds keerden vrienden zich opeens tegen haar. De oorzaak moest wel bij haar liggen. Dus ook al schonk ze Ozar haar vertrouwen, toch zou ze hem steeds wantrouwen. Er was echter geen tijd om te twijfelen.

'Ozar...' fluisterde ze omdat ze haar stem niet vertrouwde. 'Ik kan het niet, je hebt geen idee wat er in mij omgaat. Het is niet alleen mijn verleden. De pijn is in me, elke dag opnieuw en zal dat elke dag opnieuw zijn. Ik kan het niet...'

Ozar liet zich echter niet ontmoedigen, plaatste zijn handen om haar hoofd zodat ze in zijn ogen moest kijken. 'Wat er jou te wachten staat, weet ik niet, maar alleen ga ik je niet laten. Niet nu, maar reeds toen ik je mijn belofte kenbaar gemaakt heb had ik mijn keuze reeds gemaakt. Zie je niet dat die los staat van dit alles? Zie je niet dat ik een vriend voor je wil zijn? Ik had de opdracht ook aan iemand anders kunnen geven, maar dat deed ik niet. Ik heb voor je gezorgd, niet omdat ik dat moest, omdat ik dat wilde. En ik ga je blijven helpen, tenzij je iemand anders kiest. Dat staat je vrij. Maak je keuze, maar doe het snel.'

Ze wilde hem dolgraag geloven maar een ander inkijk geven in haar verleden vond ze vreselijk. Toch ontroerde het haar te horen dat hij een vriend wilde zijn. Ergens wilde ze hem dolgraag geloven en

vertrouwen. Maar ze kon het niet.
Opnieuw dacht ze aan Thomas.

‘Mag ik je helpen?’ vroeg Ozar opnieuw. Ze keek in zijn ogen en las daarin ongerustheid. Zou hij het echt erg vinden als ze iemand anders koos en was hij daarom op zijn ongemak? Ze keek de kring van Jurarch rond die respectvol stilletjes zaten te praten om haar de tijd te gunnen. Er waren zowel mannen als vrouwen en allen waren ze veel gespierder dan ze bij mensen ooit had gezien. Het waren echter ook allemaal vreemden voor haar. *Zie je niet dat ik een vriend voor je wil zijn* klonk het opnieuw in haar hoofd. Hij wist duidelijk nog niet dat ze slecht was in vriendschappen. Ze zuchtte en knikte tot haar eigen verbazing uiteindelijk. Ze was bang, maar merkte ook de korte blik van opluchting in Ozar’s ogen. Dat schonk haar moed.

Ozar knikte naar de stamoudste die niet langer aarzelde. Hij ontvouwde het touw en legde het als een omhelzing rond Mirah en Ozar. De uiteinden van het touw versmolten zich dadelijk, zodat het een sterke ondoordringbare magische band werd.

In het begin voelde ze niets, maar toen begon haar lichaam zacht te te tintelen gevolgd door een weldadige warmte.

Hij hield net als haar de ogen gesloten en zag wat zij zag. Alle jaren van haar kindertijd, haar jeugd, haar vreugde maar ook haar verdriet. Haar pijn, zoveel pijn die ze altijd met zich mee had gedragen en nooit met iemand deelde. Haar eenzaamheid. Maar hij zag, begreep en was sterker dan de pijn en het verdriet. Voorzichtig, geleid door de band van magie, die hij instinctief reeds kon beheersen omdat het in zijn genen zat, generatie op generatie meegegeven door zijn voorouders, nam hij haar ergste pijn weg, verzachtte ze en troostte haar beter dan hij eerder had kunnen doen.

Zijn geest werd verbonden met de hare.

Voor het eerst sinds lang was het vredig stil in haar hoofd. Ze genoot van de eenvoudige stilte. Er was geen tijd verstreken. Ze merkte een zachte aanwezigheid op in haar hoofd die er voorheen niet was geweest en ze begreep dat het was volbracht.

Kan je me horen zei een vertrouwde stem in haar hoofd.

Ja.

Hoe voel je je nu vroeg de stem.

Vredig.

Goed zo klonk de stem tevreden.

Langzaam deed ze haar ogen open en merkte dat zijn armen om haar heen lagen. Ze verzette zich niet toen ze zich hiervan bewust werd.

Eindelijk kan ik je helpen klonk de stem opgelucht en tevreden in haar hoofd.

Het touw lag naast hun op de stenen tafel. Het moest van hun af gevallen zijn en zag er nu uit als een gewoon stuk touw. De gloed was weg. Ze begreep dat die magie in hen was gedrongen. Ze was moe, maar vredig.

De stamoudste die bij hen stond knikte tevreden.

Hij en alle aanwezigen waren vereerd na het zien van het ritueel dat geen van hen ooit eerder hadden mogen aanschouwen.

‘Ze moet nu rusten,’ zei Ozar tegen allen.

Enkelen knikten instemmend.

Hij tilde haar weer op alsof ze niets woog.

Ze voelde zich letterlijk en figuurlijk gedragen.

Ze vroeg Ik wil heel even je moeder zien.

Dat hoeft niet nu antwoordde de stem.

Alsjeblieft drong ze aan.

Goed zei de stem.

Toen ze buiten kwamen stond er een lange rij mensen voor het huis, allen nieuwgierig. Ze weken uiteen toen Ozar met Mirah in zijn armen passeerde en keken haar vol verwachting aan. Blijkbaar had heel het dorp vol spanning zitten wachten.

Zijn moeder stond helemaal achteraan. Ozar liep naar haar toe maar ze keek niet op.

Mirah keek verder dan het oppervlakkige en zag er een ongeruste moeder staan. 'Ik kan niet volgen wat er allemaal gebeurt, maar ik beloof je dat ik je zoon veilig bij je terug zal laten keren.'

Kara keek haar plots aan, knikte, maar zei niets.

Waar ze de woorden vandaan haalde wist ze niet, maar Mirah voegde eraan toe 'Hij is als de zon voor mij geweest de voorbije dagen en als ik het werkelijk in mijn macht heb zal ik voor jullie die zon ook weer laten schijnen.' Daarop stak ze vermoeid maar vastberaden haar hand uit naar Kara en raakte zacht haar wang aan. Op dat moment gloeide haar armbandje even op, waardoor Kara ook de warmte in haar hart voelde.

Verontschuldigend zei Kara: 'Het spijt me Mirah, dat ik zo moeilijk deed. Ik weet nu dat mijn zoon juist handelt.'

Kara richtte zich vervolgens naar Ozar en zei: 'Ik ben trots op je. Bescherm haar goed.'

Ozar zei: 'Zeker moeder.' Toen zachter, 'dank je.'

Vermoeid als ze was viel ze bijna in slaap terwijl Ozar haar naar zijn huis droeg. Ze vocht om wakker te blijven.

Ik ben trots op je zei de stem.

Plots werd ze zich bewust van zijn hartslag, net als de eerste keer toen hij haar had gedragen. Haar hoofd lag in de holte van zijn hals.

Waar ga jij dadelijk heen als ik slaap?

Ik zal over jou waken.

In mijn hoofd of bij me?

Beiden.

Moet jij dan niet rusten?

Dat doe jij nu voor ons beiden.

Ze vond dat erg om te horen.

Jouw beschermen is mijn taak vanaf nu, dag en nacht.

Bij zijn thuis aangekomen liep hij rechtstreeks naar het bed en zette haar neer. Niet helemaal gerust om alles wat er was gebeurd die dag liet ze hem niet los.

Hij kwam naast haar zitten op de rand van het bed en schonk haar onverwacht een omhelzing.

'Ik ben bij je en laat je niet alleen. Vertrouw me nu maar.' zei hij terwijl hij de deken over haar heen legde. *Slaap nu maar.*

Uiteindelijk gaf zich over aan de slaap.

Ze droomde van Thomas. In haar droom kuste ze hem en zei hem dat hij niet moest wanhopen, dat ze terug naar hem toe zou komen. Het was slechts een kwestie van tijd.

Hij glimlachte zo warm naar haar en ook de manier hoe hij naar haar keek gaf haar vertrouwen. Ze gaf hem een innige omhelzing en viel in zijn armen in slaap.

Ze sliep door tot ver in de ochtend van de volgende dag en had zo diep en lang geslapen dat ze even niet meer wist waar ze was.

‘Goedemorgen Mirah,’ begroette Ozar haar die op de stoel naast haar zat.

Haar geheugen kwam weer terug.

‘Goedemorgen,’ antwoordde ze nog slaperig.

‘Hoe voel je je?’

‘Veel beter, maar dat wist je zeker al?’

‘Het is mijn taak dat te weten,’ knikte hij.

‘Ben je hier de hele nacht gebleven?’

‘Ja,’ na een korte aarzeling vervolgde hij met gepijnigde stem, ‘ik kan het mezelf niet vergeven dat ik je gisteren door je mee te nemen in gevaar heb gebracht.’

Ze herinnerde het zich nog goed en ze bande de gedachte weer naar de achtergrond.

‘Je kon het niet weten,’ zei ze zacht.

Hij zuchtte. Ze zag een gekwelde blik in zijn ogen.

‘Ik had je nooit zo onbeschermd mogen meenemen. Ik neem het mezelf wel kwalijk.’ zei hij op strenge toon.